

ВИСНОВОК
про наукову новизну, теоретичне та практичне значення
результатів дисертації Ольги Миколаївни ФЕДЬКО
«Жанрово-стильова своєрідність українських трактатів у бароковому
дискурсі», що подана на здобуття
ступеня доктора філософії з галузі знань 03 Гуманітарні науки
Спеціальність 035 Філологія

Актуальність теми та її зв'язок з планами наукових робіт установи. У непростих умовах сьогодення, коли Україна долає нові виклики і випробування, питання духовного життя, національної ідентичності та історичної пам'яті мають особливу актуальність. Важливо звертатися до духовних надбань української культури, зокрема літератури різних епох, які містять ключі до розуміння витоків нашої національної самосвідомості та здатності консолідуватися у кризові моменти. Це передбачає детальне вивчення спадщини видатних українських письменників-богословів епохи Бароко, які є знаковими представниками нашої духовної та літературної традиції. Їхній вклад у політичні, суспільні, а також культурно-літературні процеси свого часу має велике значення для розуміння суспільного життя як того минулого, так і теперішнього періодів. Вони аналізували історичні перипетії буття українського народу, розробляли богословські концепції, упорядковували церковну історію, закладаючи основи національних мислення і світорозуміння. Духовний, творчий і моральний світ українських богословів кінця XVI – XVIII століть показує існування сильної інтелектуальної еліти в Україні, здатної захищати та розвивати духовно-культурні цінності. Їхня спадщина є джерелом натхнення та орієнтиром для сучасного українського суспільства, що прагне зберегти свою ідентичність і духовну єдність.

Наукове дослідження їхнього доробку, зокрема трактатів, дозволяє знаходити відповіді на питання, які турбують нині, та окреслити можливі шляхи виходу з кризових ситуацій у церковному і суспільному житті. Особливу увагу варто звернути на актуальність проблеми теоретичного та художнього осмислення українського барокового трактату. Незважаючи на те, що ці твори були написані та опубліковані понад чотири століття тому, їхні основні ідеї залишаються важливими для розуміння релігійно-моральних питань сьогодення. Вони можуть слугувати цінним ресурсом для вирішення сучасних релігійних, моральних і соціальних проблем.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю обґрунтування в контексті історії українського письменства та глибшого вивчення трактату як жанру, що містить ціннісні орієнтири для збереження віри і духовності, особливо в умовах війни, в якій перебуваємо зараз. Незважаючи на те, що існують дослідження, присвячені цьому жанру, залишається нагальною потреба детальнішого дослідження їх аксіології та переосмислення основних концептів для розуміння та застосування в сьогоденних реаліях. Ці фактори визначили вибір теми дослідження та сформулювали його основні завдання.

Особиста участь автора в отриманні конкретних наукових результатів, викладених в дисертації. Дисертаційне дослідження є самостійною науковою працею, в якій здійснено комплексний літературознавчий аналіз українських

трактатів кінця XVI – XVIII століть в контексті барокового дискурсу: з'ясовано стан дослідження проблеми в українській медієвістиці, розкрито теоретичні засади наукової рецепції трактату та визначено методологічні підходи до аналізу, виділено основні історичні етапи формування жанру, розглянуто культурно-історичні чинники формування трактатної традиції, розкрито жанрову специфіку трактатів доберестейського та поберестейського періодів, схарактеризовано жанрово-стильову своєрідність трактатів могилянської доби, визначено художні домінанти трактатів другої половини XVII – початку XVIII століть. Відповідно до теми дослідження, здійснено ґрунтовний теоретичний аналіз наукових джерел.

Матеріалом слугував 31 трактат епохи Бароко, зокрема «Ключ Царства Небесного» (1587) Герасима Смотрицького, «О единой истинной православной вірі» (1588) Василя Суразького, «Казання... Кирила патріарха єрусалимського» (1596) Стефана Зизанія, «Унія» (1595), «Герезія» і «Гармонія» (1608) Іпатія Потія, «Оборона церковної єдности» (1617) Лева Кревзи, «Книга о вѣрѣ единой» (1619-1621) та «Палінодія, або Книга про оборону» (1621) Захарії Копистенського, «Тренос» (1610), «Виправдання невинності» (1621) та «Оборона виправданнєм» (1621), «Апологія» (1628) та «Паранезис» (1629) Мелетія Смотрицького, «Зерцало богословія» (1618) Кирила Транквіліона-Ставровецького, «Перспектива і пояснення облуд, ересей і забобонів греко-римської церкви» (1642) Касіяна Саковича, «Літос, або Камінь із праці святої руської православної церкви» (1644) Петра Могили, «Образ Східної православної церкви» (1644) Івана Дубовича, «Дзеркало, або завіса» (1645) Пахомія Войни-Оранського, «Стара віра» (1668) Павла Бойми, «Нова міра старої віри» (1676) Лазаря Барановича, «Стара Західна Церква...» (1678), «Розмова Білоцерківська» (1663), «Fundamenta» («Основи») (1683), «Боги поганські» (1686), «Месія правдивий» (1669), «Лебідь...» (1679), «Коран Магомета» (1683) Іоаникія Галятовського, «Мир з Богом чоловіку» (1669) Інокентія Гізеля, «Про походження Святого Духа» (1682) Адама Зерникова, «Розыск о расколнической бринской вірі» (1709) Димитрія Туптала, «Камінь віри» (1718) Стефана Яворського.

Структура та оформлення дисертаційного дослідження. Робота структурована та виконана відповідно до вимог на здобуття наукового ступеня доктора філософії з галузі знань 03 Гуманітарні науки зі спеціальності 035 Філологія. Дисертаційне дослідження складається зі вступу, трьох розділів, висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел (255 позицій). Загальний обсяг дисертації складає 249 сторінок. Обсяг основного тексту становить 202 сторінки.

У *першому розділі* систематизовано наукові підходи до дослідження українського трактату епохи Бароко, обґрунтовано методологічні засади аналізу творів, охарактеризовано передумови й джерела українських барокових трактатів, реконструйовано основні етапи побутування жанру (*доберестейський, поберестейський, могилянський та друга половина XVII – початок XVIII століть*), розглянуто його в динаміці – від передумов до формування й модифікації під впливом суспільно-політичних, релігійних та культурно-освітніх чинників.

Наголошено, що в період бароко трактати у міжконфесійній комунікації транслиували певну інформацію і мали відповідну політично-релігійну спрямованість. Вони стали досить популярним тогочасним жанром, публікувалися та широко використовувалися в духовній та полемічній практиках. Вагоме

значення в літературному поступі жанру мали ідеї Реформації та Контрреформації, які активізували не тільки суспільно-політичне життя, а й культурне, а також міжконфесійну полеміку. Їх характерною рисою була бароковість, що особливо позначалася на стильовій практиці і реалізовувалася переважно у фольклоризації біблійних сюжетів, ампліфікаційних техніках, обрамленні текстів порівняннями, метафорами, алегоріями, риторичними фігурами, а також посиленні їх світської складової через введення у текст сюжетів реального життя. Барокові автори прагнули досліджувати глибокі ідеї через складні форми вираження, що робило їх творіння вагомим складовою культурної спадщини того часу.

У другому розділі досліджено процес і закономірності формування жанру трактату в епоху раннього бароко: від кінця XVI до 20-х років XVII, визначено їхнє місце у загальній системі жанру. У підрозділі 2.1. *Трактати доберестейського періоду: концептуалізація богословських доктрин* вказано, що, попри непрості політичні, соціальні і релігійні зміни, цей час був періодом формування української національної свідомості, боротьби за збереження православ'я, становлення козацтва та активного розвитку культури.

Одними з перших, хто звернувся до жанру трактату як літературного супроводу міжконфесійних дискусій, були книжники Острога Герасим Смотрицький та Василь Суразький. Трактат Герасима Смотрицького «Ключ царства небесного» (1587) є одним із перших систематизованих полемічних творів, спрямованих на захист православної віри, яким автор прагнув відповісти на виклики католицьких місіонерів. Твір заклав основи жанру трактату в українській літературі та вплинув на вироблення його оповідної стратегії.

Важливою пам'яткою жанру трактату був також твір визначного діяча Острозького культурно-освітнього центру та представника української православної інтелігенції Василя Суразького «Про єдину істинну православну віру», в якому виокремлено концептуальні світоглядні засади острозьких книжників щодо віри як єдиної істинної релігії, заснованої на Священному Письмі та вченні Отців православної церкви.

Наголошено, що значний вплив на формування тогочасного українського письменства, зокрема жанру трактату та богословської думки, мали твори видатного українського письменника, богослова, педагога і полеміста кінця XVI століття Стефана Зизанія «Катехізис» («Пояснення Нікейського символу»), «Казаніє святого Кирила патріарха Єрусалимського», Іпатія Потія «Унія або виклад про з'єднання Церкви Грецької з Римською» (1595), «Антирізис» (1599).

Аналіз конкретних трактатів у підрозділі 2.2. *Авторська інтенція та жанрова специфіка трактатів перших поберестейських десятиріч*, зокрема «Перестороги» невідомого автора, Мелетія Смотрицького («Антиграфи», «Тренос» (1610), «Виправдання (верифікація) невинності», «Оборона виправдання» (1621), «Спростування ущипливих писань» (1622), «Юстифікація невинності», «Апологія» (1628), «Екзетезис» (1629), та Лева Кревзи («Оборона церковної єдності») дозволив з'ясувати, що важливою складовою, яка допомагає зрозуміти мету та прагнення авторів, є авторська інтенція. Вона визначає його наміри, погляди та ідеї, які він хоче донести до читача через свій твір. Констатовано, що у цей період трактати набувають нових ознак. Зокрема, посилюється публіцистична спрямованість (реакція на актуальні події, звернення до суспільства), чіткіше проявляється суб'єктивність авторського тексту, логічна аргументація

(використання силогізмів, доказів, цитат), емоційне забарвлення (заклики, риторичні запитання, полемічний стиль). А у 20 – х роках ХУІІ ст. у трактатах знову посилюється мотив збереження старожитної церкви, її догматики, традицій, оскільки активізувалися суперечки навколо створення православного єпископату, що аргументується аналізом трактатів Захарії Копистенського «Книга о вѣрѣ единой» та «Палінодія, або Книга про оборону» та Кирила Транквіліона-Ставровецького «Зерцало Богословія» у підрозділі 2.3.

У третьому розділі розглянуто трактати могилянської доби (*підрозділ 3.1. Літературно-богословський полілог трактатів могилянської доби як жанрово-стильовий феномен українського барокового письменства*) і наголошено, що основним художнім інструментом авторів, за традицією попередніх трактатів, залишилася метафора. Полілог трактатів у 1642 році розпочав Касіян Сакович твором «Перспектива і пояснення облуд, ересей і забобонів греко-римської церкви». У ньому засуджена обрядовість православної та уніатської церков. У 1644 році на ці докори відповів Петро Могила твором «Літос, або Камінь із праці святої руської православної церкви». Їхня дискусія доповнилася у цьому ж році трактатом Івана Дубовича «Образ Східної православної церкви», а у 1645 році з'явилася праця Пахомія Войни-Оранського «Дзеркало, або завіса». Ці твори, починаючи із назви, набувають метафоричного сенсу. Назва трактату Касіяна Саковича «Перспектива» у перекладі з грецької означає *підзорна труба*, за допомогою якої автор хоче поглянути на недоліки православних і уніатів під збільшенням. Ключовим метафоричним образом є камінь, що спрямований на розбиття підзорної труби у творі Петра Могили «Літос». Дотримується такої метафоричної стратегії у назві твору і Пахомій Война-Оранський у трактаті «Дзеркало, або завіса виставлена проти уїдливої Перспективи». У кожному тексті виділяється діалогічна інтонація: через конкретне звертання до опонента, критику його позиції, звинувачення у неправдивості його тверджень. Трактати могилянської доби стали новим етапом у розвитку жанру, декларуючи барокову образність, риторичні фігури, алегорії, сиволіку, ампліфікації та пошуки контроверсійних шляхів вирішення непростих богословських проблем.

У підрозділі 3.2. *Поетика наративу та тематична варіативність філософсько-богословських трактатів другої половини ХVІІ ст.* досліджено проблемно-тематичну поліфонію трактатів Іоанікія Галятовського («Месія правдивий», «Розмова білоцерківська...», «Стара західна церква новій римській церкві...», «Лебідь...», «Фундаменти...», «Алькоран Магометів») і Лазаря Барановича («Нова міра старої віри») як представників Чернігівського культурного осередку, художнє осмислення морального самовдосконалення у трактаті Інокентія Гізеля «Мир з Богом людині». Вказано, що твір став поважним внеском у духовну й літературну традиції доби Бароко, бо містить не лише виклад догматичних істин, а й формування внутрішнього етичного ідеалу, здатного трансформувати особистість згідно з християнським канонем.

У підрозділі 3.3. *Літературний вимір концепту «віра» у трактатах Дмитрія Туптала та Стефана Яворського* розглянуто твори Дмитрія Туптала «Розыск о расколнической бринской вірі» та Стефана Яворського «Камінь віри». Наголошено, що вони, перебуваючи у Московії, реалізували у своїх працях українські барокові коди, через індивідуальний стиль значно розширили жанровий канон, урізноманітнили його структуру,

продемонстрували концептуально-функціональну своєрідність жанру. Досліджувані у цьому розділі трактати епохи зрілого Бароко вирізнялися широкою тематичною палітрою, у якій кожен твір характеризувався індивідуальною специфікою риторичного викладу, наслідуючи попередньо вироблені канони.

У висновках узагальнено наукові підходи до дослідження українських барокових трактатів та сформульовано закономірності їх еволюції. Наголошено, що вони мали значний вплив на формування тогочасного українського письменства та богословської думки, вирізнялися унікальною жанровою формою, широкою тематичною палітрою, кожен із них характеризувався індивідуальним риторичним викладом, наслідуючи попередньо сформовані канони, заґрунтовані в органічне поєднання середньовічних теологічних традицій із бароковим стилем, що виявляється у багатоплощинному синтезі алегорії, метафоричності та догматичної точності, введенню у текст історичних, біблійних, міфологічних аргументів та вставних новел поряд із бароковими художніми засобами.

Ступінь обґрунтованості і достовірності наукових положень і рекомендацій. Теоретичні положення дисертаційного дослідження аргументовані завдяки опрацюванню значної джерельної бази (255 найменувань). Надійність і обґрунтованість результатів гарантуються застосуванням ефективних методів, які відповідають його меті й завданням. Це культурно-історичний, завдяки якому відтворено соціально-культурні контексти минулого, на тлі яких формувався жанр трактату та з'явилися різні, зокрема естетичні, підходи до його оцінки; бібліографічно-описовий, що передбачає широке залучення різних публікацій як джерел інформації про матеріали дослідження. Для аналізу першоджерел використано такі методи, як текстологічний, контекстуальний розгляд джерел, систематизації та логічне узагальнення інформації з первинних джерел і інших досліджуваних матеріалів, а також герменевтичний та порівняльно-історичний підходи, пов'язані з аналізом та тлумаченням текстів. Для вирішення конкретних завдань застосовано також структурно-типологічний, проблемно-тематичний, порівняльний та системний методи. Ключовими теоретико-методологічними підходами до аналізу трактатів епохи бароко стали герменевтичний, наратологічний. Водночас керувалися принципами конфесійної толерантності та історизму.

Важливими чинниками також є глибина аналізу творів, а також апробація результатів на міжнародних і всеукраїнських науково-практичних конференціях та інших наукових заходах.

Наукова новизна отриманих результатів полягає у тому, що в українській медієвістиці трактат вперше цілісно постав об'єктом літературознавчого аналізу як самобутнє явище доби бароко, а також системно вивчено особливості побутування трактатів в українському бароковому письменстві, використано нові підходи до їх аналізу не лише з позицій змісту, а й з естетичних та поетики, що сприяє науковій рецепції світогляду їх авторів. Для чіткого окреслення жанрово-стильових особливостей трактатів в контексті барокового дискурсу визначено основні чинники та джерела формування жанру, виокремлено головні періоди активного його функціонування. У запропонованій періодизації в основу покладено не лише хронологічний, а й естетичний чинники.

Теоретичне значення дисертації полягає в системному осмисленні жанру трактату як своєрідного явища української літературної традиції епохи бароко, що формувалося під впливом культурно-історичних, конфесійних і освітніх факторів. На основі вивчення української медієвістики узагальнено підходи до наукової рецепції трактату, визначено етапи становлення та функціонування жанру, виокремлено його композиційно-стильові особливості в межах доберестейського, поберестейського та могилянського періодів. Дослідження поглиблює уявлення про естетичні та ідеологічні домінанти трактатної прози другої половини XVII – початку XVIII століття, сприяє вдосконаленню методологічного апарату для аналізу давньої літератури і збагачує сучасну наукову дискусію щодо трансформацій жанрових форм у контексті української барокової культури.

Практичне значення роботи полягає:

у науково-практичній площині – теоретичні положення та висновки окреслюють проблемні напрями для нових наукових досліджень українських трактатів, зокрема для вивчення їх художніх аспектів та впливу на формування великих прозових жанрів в українській літературі. Її результати також можуть бути використані для написання монографій, підручників, навчальних посібників. Запропоновані методологічні підходи до аналізу трактату як жанру удосконалюють навички системного прочитання та інтерпретації давньої літературної спадщини, формують критичне мислення щодо естетичних, світоглядних та ідеологічних компонентів тексту;

у навчальному процесі – узагальнення та основні положення наукової праці є корисними при викладанні курсів «Історія української літератури» та «Теорія літератури», для підготовки лекцій, практичних занять, рефератів, курсових та кваліфікаційних робіт.

Відповідність дисертації встановленим вимогам та дані про відсутність текстових запозичень та порушень академічної доброчесності. Дисертація Федько Ольги Миколаївни відповідає усім вимогам, які визначені до такого типу наукових досліджень. Під час рецензування не було виявлено порушень академічної доброчесності (академічного плагіату, самоплагіату, фабрикації й фальсифікації), а також не було встановлено текстових запозичень. Відповідно до проведеного аналізу оригінальність тексту в системі Strike Plagiarism.com становить 90,3 %, в системі turnitin – 96.0 % відповідно. На цій підставі дисертаційну роботу визнаємо самостійно виконаним науковим дослідженням, а усі ідеї та наукові положення, які викладені авторкою, отримані нею особисто.

Повнота викладення матеріалів дисертації та особистий внесок здобувача до всіх наукових публікацій, які опубліковані співавторами та зараховані за темою дисертації. Основні результати дослідження викладено в 15 публікаціях, серед яких: 1 стаття (у співавторстві) в журналі, що індексується в наукометричній базі даних Web of Science; 3 статті у виданнях, включених до категорії «Б» Переліку наукових фахових видань України; 11 публікацій у збірниках матеріалів і тез конференцій.

Публікації належним чином висвітлюють основні положення, поданої до захисту дисертаційної роботи. Авторський доробок засвідчує повноту викладу отриманих результатів дисертації у відкритому друці, а також переконливо доводить наукову компетентність здобувачки у досліджуваній проблематиці. Кількість, обсяг та зміст

друкованих праць повністю відповідають вимогам щодо публікацій основного змісту дисертації на здобуття ступеня доктора філософії.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Статті, що індексуються в наукометричній базі даних Web of Science

1. Zavarueva I., Bondarenko L., Lutsenko V., Nazarenko O., Fedko O. Communicative Methods of Forming Professional Competences of Future Foreign Specialists During Distance Learning of Ukrainian Language in HEIs. *Studies in Media and Communication*. 2022. Vol. 10, Iss. 3. P. 226–235. DOI: 10.11114/smc.v10i3.5855 URL: <https://redfame.com/journal/index.php/smc/article/view/5855>

Статті у виданнях, що включені до категорії «Б» Переліку наукових фахових видань України

2. Федько О. Риторичність українських польськокомовних трактатів могилянської доби. *Київські полоністичні студії*. Т.39. Київ, 2023. С. 491–506. URL: <https://doi.org/10.17721/psk.2023.39>

3. Федько О. Жанрова своєрідність трактатів Захарії Копистенського. *Studia Methodologica*. Тернопіль. Видавничий дім «Гельветика». Вип. 57. 2024. С. 103–113. URL: <https://doi.org/10.32782/2307-1222.2024-57-10>

4. Федько О. Український бароковий трактат: парадигматика жанру. *Актуальні питання гуманітарних наук*. Дрогобич: Дрогобицький педуніверситет ім. І. Франка. Вип.77, Том 3. 2024. С. 214–221. URL: https://www.aphn-journal.in.ua/archive/77_2024/part_3/31.pdf

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

5. Федько О., Поплавська Н. Діалог як наративна форма українських трактатів епохи раннього бароко. *Грааль науки*. №11. 2021 С. 328–332. URL: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.24.12.2021.054>

6. Федько О. Жанрова своєрідність українського барокового трактату. *The 2nd International scientific and practical conference «Modern science: innovations and prospects» (November 7–9, 2021)*. SSPG Publish, Stockholm, Sweden. 2021. С. 622–627. URL: <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2021/11/MODERN-SCIENCE-INNOVATIONS-AND-PROSPECTS-7-9.11.2021.pdf>

7. Федько О. Стильова своєрідність українських барокових трактатів XVII ст. *Українська філологія в контексті розвитку європейської наукової думки : матеріали всеукраїнської наукової конференції з міжнародною участю присвячені 85-річчю від дня народження професора Дмитра Бучка (10–11 листопада 2022 року)*. Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2022. С. 150–154. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/28404>

8. Федько О. Барокова проза XVII ст. у працях Богдана Лепкого. «Наше письменство» «Колисав мою колыску вітер рідного Поділля»: творчий феномен Богдана Лепкого» (до 150-річчя від дня народження українського митця) : збірник тез міжнародної наукової конференції (9–10 листопада 2022 року). Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2022. С. 131–135. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/28134>

9. Федько О. Полемічні акценти трактату Петра Могили «Літос». *Новітні тенденції розвитку сучасної гуманітаристики (присвячена світлій пам'яті професора Гром'яка Романа Теодоровича)* : збірник тез всеукраїнської наукової

конференції (21 березня 2023 року). Тернопіль: ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2023. С. 67–70. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/28842>

10. Федько О. Комунікативна специфіка українських барокових трактатів XVII століття. *Соціальні комунікації в умовах глобалізаційних процесів: стан, тенденції, перспективи* : збірник тез за матеріалами Міжнародної наукової конференції (м. Тернопіль, 16–17 червня 2023 року). Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2023. С. 58–60. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/29821>

11. Федько О. Особливості специфіки наративної форми українських трактатів епохи раннього бароко. *Міжнародна науково-практична конференція «Мови та літератури у крос-культурній перспективі»*: збірник тез. Київ. 2023. С. 109–112.

URL: <https://mu.edu.ua/storage/MSU/pages/conferences/2023/%D0%9C%D0%BE%D0%B2%D0%B8%20%D1%82%D0%B0%20%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B0%D1%82%D1%83%D1%80%D0%B8%20%D1%83%20%D0%BA%D1%80%D0%BE%D1%81%20%D0%BA%D1%83%D0%BB%D1%8C%D1%82%D1%83%D1%80%D0%BD%D1%96%D0%B9%20%D0%BF%D0%B5%D1%80%D1%81%D0%BF%D0%B5%D0%BA%D1%82%D0%B8%D0%B2%D1%96%2016-17.pdf>

12. Федько О. Українські барокові трактати і поетичні послання Тараса Шевченка в контексті риторики. *Геній Шевченка: особистість, творчість, доля: матеріали Міжнародної наукової конференції (20 березня 2024 року)*. Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2024. С. 122–125. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/33178>

13. Федько О. Жанрова своєрідність українського трактату XVII ст. . *Перехресні стежки та поза ними: розвиток жанрів та стилів у літературі (присвячена 75-річчю з дня народження професора Миколи Ткачука)* : матеріали Всеукраїнської наукової конференції (7 листопада 2024 року). Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка. 2024. С. 39–43. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/35282>

14. Федько О. Трактат Кирила Транквіліона-Ставровецького «Зерцало богословія» у контексті естетики раннього Бароко. *Scientific achievements of contemporary society. Proceedings of the 5th International scientific and practical conference*. Cognum Publishing House. London, United Kingdom. 2024. P. 635–645. URL: <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2024/12/SCIENTIFIC-ACHIEVEMENTS-OF-CONTEMPORARY-SOCIETY-5-7.12.24.pdf>

15. Федько Ольга Миколаївна. Концептуальні домінанти трактатів Острозького культурного осередку кінця XVI ст. *Корпанюківські читання. Українська література в діалозі з історією і світом: матеріали I Всеукраїнської науково-практичної конференції (5 березня 2025 року)*. Переяслав : Університет Григорія Сковороди в Переяславі. 2025. С. 65–69. URL: <https://drive.google.com/file/d/1JRcmVyrjie5BCppViCTIMVfFjeYfI2Hy/view?pli=1>

Відомості про апробацію результатів дисертації. Основні положення дисертації апробовано на міжнародних та всеукраїнських конференціях: II Міжнародній науково-практичній конференції «Сучасна наука: інновації та перспективи» (м. Стокгольм, Швеція, 7–9 листопада 2021 року), Всеукраїнській науковій конференції (з міжнародною участю), присвяченій 85-річчю від дня народження професора Дмитра Бучка (м. Тернопіль, 10–11 листопада 2022 року),

Міжнародній науковій конференції «Колисав мою колиску вітер рідного Поділля»: творчий феномен Богдана Лепкого» (до 150-річчя від дня народження українського митця) (м. Тернопіль, 9-10 листопада 2022 року), Всеукраїнській науковій конференції «Новітні тенденції розвитку сучасної гуманітаристики», присвяченій світлій пам'яті професора Гром'яка Романа Теодоровича (м. Тернопіль, 21 березня 2023 року), Міжнародній науковій конференції «Соціальні комунікації в умовах глобалізаційних процесів: стан, тенденції, перспективи» (м. Тернопіль, 16–17 червня 2023 року), Міжнародній науково-практичній конференції «Мови та літератури у крос-культурній перспективі» (м. Київ, 2023 року), Міжнародній науковій конференції «Геній Шевченка: особистість, творчість, доля» (м. Тернопіль, 20 березня 2024 року), Всеукраїнській науковій конференції «Перехресні стежки та поза ними: розвиток жанрів та стилів у літературі», присвяченій 75-річчю з дня народження професора Миколи Ткачука (Тернопіль, 7 листопада 2024 року), V Міжнародній науково-практичній конференції «Наукові досягнення сучасного суспільства» (м. Лондон, Велика Британія, 5-7 грудня 2024 року), Міжнародній науковій конференції «Куди тече українська річка: творчий універсум Уласа Самчука» (м. Тернопіль, 20 лютого 2025 року), I Всеукраїнській науково-практичній конференції «Корпанюківські читання. Українська література в діалозі з історією і світом» (м. Переяслав, 5 березня 2025 року); засіданнях кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка (2022-2024 рр.).

Відповідність змісту дисертації спеціальності, за якою вона подається до захисту. За змістом дисертаційна робота Федько Ольги Миколаївни на тему «Жанрово-стильова своєрідність українських трактатів у бароковому дискурсі» є завершеним, оригінальним, самостійним науковим дослідженням, що відповідає вимогам, визначеним наказом Міністерства освіти і науки України від 12.01.2017 р. № 40 «Про затвердження Вимог до оформлення дисертації» і затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44 «Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії».

Голова засідання:

доктор філологічних наук, професор,
професор кафедри української та зарубіжної
літератур і методик їх навчання Тернопільського
національного педагогічного університету
імені Володимира Гнатюка

Оксана ЛАБАЩУК

